

[Udenrigsministeren.]

det europæiske samarbejde i dag, og jeg synes, det er godt, at det også er sagt fra venstres side ved denne lejlighed.

Så sagde hr. Poul Hartling, at det var en politisk beslutning, regeringen tog, da man optog forbindelsen med Hanoi. Så må jeg spørge hr. Poul Hartling, om det ikke var en politisk beslutning, den forrige regering tog, da den besluttede ikke at optage forbindelsen. Det håber jeg da det var. Jeg ved ikke, med hvilket udtryk jeg ellers skulle karakterisere den; jeg kunne måske nok finde et, men det kunne jeg ikke finde på at anvende.

Hr. Poul Hartling sagde, at det var ikke i dansk interesse. Det er jo en vurdering. Denne regering mente altså, at det var i dansk interesse, at vi var med til at bringe Nordvietnam ud af dets politiske isolation. Men når hr. Poul Hartling så siger — og jeg tror også, det var hr. Adam Møller, der nævnte det, jeg er ikke helt sikker på det, men det blev i hvert tilfælde nævnt senere — at til trods for at vi har optaget forbindelse med Hanoi, har det minsandten ikke forhindret, at man alligevel fører krig i Vietnam endnu her få uger efter, at vores ambassadør er blevet modtaget, så synes jeg egentlig, det er en bemærkning, der ikke helt er en tidligere udenrigsminister værdig. Hvis diplomati virkede så hurtigt, så verden lykkeligere og bedre ud, end den gør i dag.

Men det, der var det helt afgørende i hr. Poul Hartlings indlæg, var frihedsbevægelserne, hvor hr. Poul Hartling igen angreb regeringen stærkt for den bevilling, som blev vedtaget med radikales, SFs og socialdemokratiets stemmer i forbindelse med finanslovsforslagets tredje behandling. Hr. Poul Hartling spurgte i denne forbindelse, om jeg var tungnem, siden jeg havde nævnt nogle gange, at den tidligere regering støttede dette. Jeg skal lade det med det tungnemme ligge, jeg tror ikke, det gavner debatten, at vi så vældig meget bevæger os på det niveau. Men jeg synes, jeg skal gøre folketinget en tjeneste, den, som hr. Poul Hartling trods flere opfordringer i den senere tid fra min side ikke har villet gøre folketinget, nemlig at orientere folketinget om, hvad der rent faktisk er foregået under hr. Poul Hartlings administration af bevillingerne til det sydlige Afrika. Hr. Poul Hartling siger, at det

„... er et forkert princip at yde statspenge bag om andre regeringers ryg.“

Det er et standpunkt, jeg forstår, det er et standpunkt, man kan have. Jeg kan være uenig i standpunktet, men det er et klart standpunkt. Det er blot ikke det standpunkt, hr. Poul Hartling indtog som udenrigsminister, og derfor vil jeg gerne spørge hr. Poul Hartling ganske konkret, når nu sagen bringes frem igen fra hr. Poul Hartlings side, om de beløb, der i hans tid blev bevilget til modstandsbevægelsen ZANU i Rhodesia og til modstandsbevægelsen Swapo i Namibia på tilsammen 50.000 kr., var drøftet med henholdsvis den portugisiske regering og med regeringen i Sydafrika. Jeg indrømmer blankt, at hvis det er tilfældet, vil jeg finde det både interessant og modigt.

Bevillingen blev ydet via en international organisation, men ikke, som man kunne få indtryk af gennem hr. Poul Hartlings indlæg, gennem en international organisation af karakteren FN eller Røde Kors, som vel er en privat, men dog en slags halvofficiel institution, men via den private organisation International University Exchange Fund.

På samme måde vil jeg spørge hr. Poul Hartling, om den bevilling, ligeledes på 50.000 kr., til MPLA, altså frihedsbevægelsen i Angola, der blev bevilget i hr. Poul Hartlings tid, og som blev bevilget via en anden studentorganisation World University Service, var forhandlet med den portugisiske regering.

Jeg er i og for sig ked af ved en lejlighed som denne at måtte gå så forholdsvis hårdt og konkret på, men over for hr. Poul Hartlings meget stærke udtalelser i forbindelse med regeringens støtte til frihedsbevægelserne og over for hr. Poul Hartlings hidtidige tavshed trods mange lejligheder, bl. a. finanslovdebatten, til at korrigere, så er jeg nødt til at benytte denne lejlighed til at bringe det frem. Visse medlemmer af den tidligere regering og dens partier vil fremføre — her tænker jeg bl. a. på de bemærkninger, hr. Knud Østergaard gjorde — at man ikke er bekendt med, at hr. Poul Hartling har administreret bevillingen på denne måde, men det gør det vel i og for sig kun endnu mere nyttigt, at jeg fremdrager det ved denne lejlighed.

Så kan man spørge på denne baggrund: